

CẢM ƠN BỆNH VIỆN ĐA KHOA PHỐ NỐI (HUNG YÊN)

nơi là "chỗ dựa" vững chắc - đầy ấp tình người đối với bệnh nhân

Do phục vụ sớm và lâu trong quân đội, lại được cung dân tộc trải qua 3 cuộc kháng chiến gian khổ nên sức khỏe của tôi có nhiều giảm sút. Những năm gần đây, bệnh tình của tôi diễn biến phức tạp, khó lường. Tôi đã từng được điều trị nhiều lần tại các bệnh viện trong và ngoài quân đội. Ở đây - dù là Bệnh viện Quân Y cũ, như Dân y - tôi cũng đều được các Thầy thuốc và nhân viên Y tế trong và ngoài Quân đội chạy chữa, chăm sóc hết lòng nên tôi mới sống được đến ngày nay.

Nhân ngày Thầy thuốc Việt Nam (27-2), tôi xin ghi lại những thời khắc không thể nào quên, những cảm xúc chân thành đáng nhớ từ trái tim tôi để bày tỏ lòng biết ơn tới các Giáo sư, Tiến sĩ, Bác sĩ, Điều dưỡng viên và nhân viên Y tế trong cả nước - nhất là đối với các Thầy thuốc và Nhân viên Y tế Khoa Cấp cứu (A9) Bệnh viện Bạch Mai đã từng "lôi tôi từ cõi chết trở về" và đặc biệt là Khoa Cấp cứu của Bệnh viện Đa Khoa Phố Nối (Hung Yên) đã nhiều lần tiếp tục cứu sống tôi để tôi được "sống thêm" đến nay đã được 4 năm. Tôi luôn luôn tâm niệm rằng chính Khoa Cấp cứu của Bệnh viện Đa khoa Phố Nối thực sự là "chỗ dựa" vững chắc, nơi nương tựa đầy ấp tình người đối với tôi và nhiều bệnh nhân khác.

o8o

Những ngày, tháng đầu năm 2020 tôi đã nhận thấy trong người không được bình thường. Nhưng phải đến ngày 10-2 thì tôi mới bị đột nhiên phát bệnh lạ. Thấy tôi có dấu hiệu mất trí, nên gia đình tôi đưa ngay tôi lên Khoa Cấp cứu của Bệnh viện Đa Khoa Phố Nối ngay tối hôm đó trong tình trạng tôi đã hoàn toàn bất tỉnh. Theo gia đình tôi kể lại: Khoa Cấp cứu Bệnh viện Đa khoa Phố Nối đã lập tức tiếp nhận tôi - mặc dầu tôi chưa có giấy giới thiệu chuyển viện và chuyển Bảo hiểm Y tế từ Bệnh viện tuyến dưới là Bệnh viện huyện Yên Mỹ. Các Thầy thuốc và Nhân viên Y Tế của Khoa Cấp cứu Bệnh viện Đa Khoa Phố Nối đã tìm nhiều cách để cấp cứu cho tôi nhưng bệnh tình không giảm. Thấy tình hình vượt quá khả năng chẩn đoán và điều trị của một Bệnh viện khu vực cấp tỉnh, tôi đã được Khoa Cấp cứu Bệnh viện Đa Khoa Phố Nối chuyển lên Bệnh viện tuyến trên ngay trong đêm 10-2.

Sáng tinh mơ ngày 11-2, tôi đã được Khoa cấp cứu (A9) Bệnh viện Bạch Mai tiếp nhận và tập trung điều trị cho tôi. Nhiều Giáo sư, Tiến sĩ đã trực tiếp xem xét bệnh tình của tôi và tiến hành Hội chẩn cho tôi. Có những Bác sĩ - Tiến sĩ của Khoa A9 đã trực tiếp cùng nhân viên kỹ thuật lấy tủy từ xương sống của tôi để xét nghiệm mong sớm tìm ra nguyên nhân gây bệnh để có phác đồ điều trị hữu hiệu nhất. Con tôi kể lại rằng, có Giáo sư đã nhận định: "Có lẽ tôi bị nhiễm khuẩn Uyt-mo" (khuẩn ăn thịt người); và, tôi đã được các Thầy thuốc hội chẩn là "viêm màng não nặng do lao não, có nguy cơ teo não dễ dẫn tới tử vong"...

Trải qua 3 ngày, đêm chạy chữa tích cực nhưng bệnh tình của tôi không giảm nên vợ và các con tôi đã tưởng hết hy vọng; đã họp gia đình, thu dọn nhà cửa, mua sắm đủ đồ để chuẩn bị mai táng cho tôi nếu tôi được Bệnh viện trả về. Nhưng với Khoa A9 Bệnh viện Bạch Mai thì các Thầy thuốc đã hạ quyết tâm "còn nước, còn tát" nên vẫn tập trung chạy chữa cho tôi suốt ngày đêm trong tình thế tôi hoàn toàn bất tỉnh. Đến ngày thứ 9, nhờ được sự chạy chữa và chăm sóc hết lòng nên tôi dần dần tỉnh lại. Thế là tôi đã được cứu sống - từ cõi chết trở về trong niềm vui vô hạn của gia đình tôi và các Thầy thuốc cùng Nhân viên Y tế của Khoa A9 Bạch Mai.

Khoa A9 tiếp tục điều trị cho tôi thêm 6 ngày nữa rồi "bắt buộc" phải "gửi trả tôi về nơi đã gửi tôi đến" vì dịch Cô-vít bắt đầu tràn đến, tấn công trực tiếp vào Bệnh viện Bạch Mai, nên cực chẳng đã buộc Khoa A9 phải thực hiện sơ tán, giãn cách theo chủ trương chống dịch lúc đó.

Khi "trả tôi về nơi gửi tôi đến", Khoa A9 Bệnh viện Bạch Mai đã cử một Bác sĩ - Tiến sĩ của Khoa đi hộ ~~thống~~ đồng thời đem theo phác đồ điều trị của tôi về bàn giao và hướng dẫn để Khoa Cấp cứu Bệnh viện Đa Khoa Phố Nối tiếp tục điều trị cho tôi.

Trên đường về lại Khoa Cấp cứu của Bệnh viện Đa khoa Phố Nối tôi luôn mừng rỡ tưởng rằng chắc lúc này các cơ sở khám, chữa bệnh đều rất ồn ào, nhộn nhạo do dịch bệnh Cô-vít đang lan tràn mạnh... Nhưng không. Cảm nhận đầu tiên và suốt 8 ngày tiếp theo nằm ở Khoa Cấp cứu Bệnh viện Đa Khoa Phố Nối là một sự bình tĩnh, tự tin, yên ắng, trật tự... đến lạ. Các Thầy thuốc và Nhân viên Y tế của Khoa Cấp cứu nói riêng và của cả Bệnh viện nói chung vẫn với tinh thần trách nhiệm trước người bệnh rất cao, đầy áp tình người, người nào việc nấy rất khẩn trương nhưng vô cùng chừng mực. Các bệnh nhân quanh tôi đều tỏ ra tin tưởng ở chuyên môn và đều tự giác chấp hành các quy định của Bệnh viện...

Đối với cá nhân tôi, khi tiếp nhận lại tôi, tôi đã được Bác sĩ Chủ nhiệm Khoa rất ân cần trao đổi với tôi rằng: "Chúng cháu sẽ tiếp tục điều trị một cách tích cực nhất cho bác. Bệnh của bác nặng nên cần được yên tĩnh và được phục vụ theo yêu cầu. Bác có nguyện vọng và khả năng nằm điều trị tại phòng tự chọn hay không để chúng cháu xếp?". Tôi rung rung cảm động vì cứ tưởng đó là lời hỏi han, là sự quan tâm chăm sóc tận tình của cha mẹ tôi, của vợ con tôi, của anh em ruột thịt của tôi chứ đâu phải lời từ một cán bộ Y tế lần đầu gặp tôi và sẽ chữa trị cho tôi...

Tôi nằm ở một phòng tự chọn, điều trị theo chế độ riêng được 2 ngày thì đến ngày chủ nhật. Hôm ấy, tôi thấy ngoài những Bác sĩ, điều dưỡng viên vẫn thường điều trị cho tôi thì có một Bác sĩ " lạ " vào phòng tôi nằm. Ông chăm chú xem xét các giấy tờ theo dõi sự điều trị của tôi, dùng ống khám bệnh xem tim, phổi cho tôi, khám xét kỹ cơ thể của tôi rồi nói: "Cháu nguyên là Chủ nhiệm Khoa này nhưng được cử đi học trên Hà Nội. Nay chủ nhật, được nghỉ, cháu rẽ vào bệnh viện, thấy anh chị em nói về bệnh tình của bác, cháu tranh thủ vào thăm và xem có cần điều trị gì thêm thì cháu sẽ góp ý để các anh ấy điều trị tích cực cho bác". Tôi vốn can trường là thế mà lúc này tôi cứ dang tràn rung rung trước lời nói và cử chỉ ân cần của "người bác sĩ lạ". Lúc ông ra khỏi phòng, tôi mới được một bác sĩ khác (tôi quên tên ông) cho biết, "đó là Bác sĩ Nguyễn Quốc Sáu, nguyên Chủ nhiệm Khoa cấp cứu nhưng được cử đi học Lớp Đào tạo nguồn cán bộ lãnh đạo tại Học viện Chính trị Quốc gia ở Hà Nội". Thật là một cử chỉ, một thái độ tuyệt vời của một Bác sĩ mà tôi không thể nào quên. Tôi nghĩ, đáng ra được nghỉ ngày chủ nhật, ông ở Hà Nội về để thăm vợ, thăm con... nhưng ông đã dành thời gian và tình cảm quý báu cho bệnh nhân. Suốt đời tôi, tôi không thể nào quên một Thầy thuốc đầy trách nhiệm và chân thành như vậy.

Nằm tiếp ở Bệnh viện Đa khoa Phố Nối 8 ngày nữa, tôi còn được cán bộ và nhân viên các Phòng xét nghiệm, siêu âm, chiếu phim, chụp cắt lớp... tận tình phục vụ. Hôm tôi được xe đẩy, đẩy đến Phòng chụp cắt lớp, thấy tối yếu, tôi đã được cán bộ chuyên môn nhẹ nhàng bế tôi lên, đặt tôi vào khung máy, dặn dò tôi những điều cần thiết rồi mới đẩy tôi vào buồng máy. Chụp xong, các anh lại cẩn thận bế tôi xuống để tiếp tục đi chiếu, chụp tim, phổi...

Tôi đã được các Thầy thuốc và nhân viên Y tế Khoa Cấp cứu của Bệnh viện Đa khoa Phố Nối điều trị tích cực trong 8 ngày liên tục. Khi các ven ở hai tay đã đầy kín những vết kim thì các anh, các chị đã tiêm, đã truyền cho tôi từ các mạch máu ở hai chân... nên bệnh tình chuyển biến rõ rệt, đến ngày thứ 9 thì tôi đã có thể tự đi lại được. Có thêm một chuyện đầy ấp tình người là hôm ấy tôi đi vào nhà vệ sinh; do đầu tôi còn choáng váng, mắt tôi còn hoa nên tôi nhìn vào hố xí tự hoại thấy dòi, bọ nhưng nhúc nên không dám đi đại tiện. Tôi phát hiện điều đó với một bác sĩ (tôi không nhớ tên) ông, Ông đã trực tiếp vào kiểm tra hố xí rồi dắt tôi vào nhà vệ sinh và ân cần dẫn dụ tôi rằng: "Bác ơi, tại bác còn hoa mắt nên tưởng thế thôi chứ hố xí hoàn toàn sạch sẽ, cháu đã xem đi xem lại nhưng không thấy có con dòi, con bọ nào. Bác yên tâm đi đại tiện. Một thái độ, một hành động tương là bình thường nhưng thật vô cùng cao quý, đầy ấp tình người mà tôi không thể nào quên..."

Thời điểm này cũng là lúc dịch Cô-vít tràn đến Bệnh viện Đa khoa Phố Nối. Theo chủ trương giãn cách để chống dịch của Ngành, nên tôi được xuất viện sớm. Ngoài các giấy tờ thủ tục xuất viện, tôi còn được khoa Cấp cứu Bệnh viện Đa khoa Phố Nối giới thiệu về Trạm Y tế của xã để đăng ký, theo dõi cho tôi đến tận khi hết dịch.

Xuất viện rồi, tôi vẫn cần được xét nghiệm máu hàng tháng. Đây cũng là một khó khăn cho cả tôi và Bệnh viện vì tôi không thể đến Bệnh viện mỗi tháng một lần để lấy máu. Với tinh thần trách nhiệm đến cùng trước người bệnh nên Khoa Cấp cứu Bệnh viện Đa khoa Phố Nối đã chủ động liên hệ với cán bộ chuyên môn lưu động của Bệnh viện Huyết học Trung ương hàng tháng đến tận nhà tôi để lấy máu theo yêu cầu của Bệnh viện Geneva và Hà Nội kết nghiệm rồi thông báo kết quả về Bệnh viện Phố Nối để tiếp tục theo dõi và điều trị cho tôi.

Đây cũng là thời kỳ Bệnh viện Đa khoa Phố Nối đang thực hiện sự tự chủ về mọi mặt nên các chi phí này do gia đình đảm nhiệm. Thấy cách làm này tốn kém cho gia đình nên Khoa Cấp cứu Bệnh viện Đa khoa Phố Nối đã có sáng kiến nhờ cô Hương - một điều dưỡng viên của khoa ở gần khu vực nơi tôi cư trú - đến tận nhà tôi lấy máu của tôi đem về Bệnh viện xét nghiệm. Tôi hết sức cảm động khi chính tai tôi nghe tiếng Phó Giám đốc Bệnh viện Phố Nối

máu đưa về Hà Nội xét nghiệm rồi chóng bìa kết quả về Bệnh viện Phố Nối để tiếp tục theo dõi và điều trị cho tôi.

nói vọng qua máy điện thoại của cô Hương rằng: "Cô đến tận nhà bác Thái, lấy máu của bác Thái rồi đem ngay về Bệnh viện để xét nghiệm. Nếu thiếu dụng cụ lấy máu và ống chứa máu thì cô sang Khoa xét nghiệm Bệnh viện huyện Yên Mỹ để nhờ giúp đỡ".

Bệnh não của tôi ổn định được hơn 2 năm (từ 4-2020 đến 5-2022) thì lại bị tái phát. Rồi tháng 3-2023 tôi lại phải đi cấp cứu lần thứ ba tại Khoa Cấp cứu Bệnh viện Đa khoa Phố Nối. Do quen biết bệnh nhân cũ với bệnh tình cũ nên Khoa Cấp cứu Bệnh viện Đa khoa Phố Nối lại tập trung cứu chữa cho tôi như "cứu hoá".

Trong lần cấp cứu thứ hai (5-2022), tôi không chỉ bị loạn thần nên bất tỉnh mà còn được các Bác sĩ phát hiện tôi đồng thời bị các bệnh cao huyết áp, trào ngược dạ dày, co thắt đại tràng, gút, dị ứng, trĩ sa độ 4 và viêm tuyến tiền liệt (nên bị bí tiểu tiện nặng)... Tôi đã được bác sĩ Cường (lúc đó Phụ trách Khoa Cấp cứu) khuyên tôi nên điều trị đồng bộ. Tôi hết sức xúc động khi còn đang được tiêm, truyền đầy người cho bệnh não thì các Bác sĩ khoa Cấp cứu lại ngày đêm kết hợp chữa các bệnh kể trên cho tôi. Các anh, các chị ngày, đêm cho tôi uống thuốc viên; tiêm, truyền thuốc nước đồng thời với dùng các thủ thuật thụt, thông để tôi nhanh chóng đi đại, tiểu tiện được bình thường... Nhờ vậy sau 17 ngày điều trị tích cực, não tôi đã ổn định, các bệnh trào ngược dạ dày, trĩ, gút, dị ứng, viêm tiền liệt tuyến cơ bản được giải quyết. Riêng bệnh cao huyết áp thì cơ bản ổn định vì tôi được phép tự túc thuốc huyết áp đặc trị của nước ngoài và khuyên tôi nên dùng thường xuyên..

Lần cấp cứu thứ ba (3-2023) thì Bác sĩ Cường là Chủ nhiệm Khoa Cấp cứu, Bác sĩ Sáu đã làm Phó Giám đốc Bệnh viện. Tuy Bác sĩ Sáu đã nhận trọng trách khác nhưng Bác vẫn dành thời gian đến thăm và ~~đang~~ viên tôi yên tâm điều trị theo phác đồ của Khoa. Lần này, do quen người, biết bệnh, nên tôi lại được một Bác sĩ (tôi quên tên ông) rất chân tình nói với người nhà tôi rằng: "Chúng cháu sẽ tập trung điều trị cho bác hết mọi khả năng của chúng cháu với mức chi phí theo quy định của ngành và của Bảo hiểm. Gia đình bác có nguyện vọng và khả năng tự túc thêm các thuốc cần thiết cho chóng khỏe thì các bác trao đổi với Bác sĩ Cường cho đơn thuốc đi mua ở các hiệu thuốc bên ngoài". Gia đình tôi coi đây là lời khuyên bảo thực tế, chân thành, có trách nhiệm và đầy áp tình người của những người ruột thịt nên chấp

nhân ngay. Các thuốc điều trị cao cấp - trong đó có thuốc bổ não của Pháp - đã được gia đình mua về để các Bác sĩ điều trị tích cực thêm trong 9 ngày thì tôi được xuất viện. Không có lòng chân thành, không có tình yêu thương người bệnh như ruột thịt thì đâu đã có lời khuyên bảo cao cả, đầy trách nhiệm, rất nhân văn như vậy... Khi tôi ra viện, các thuốc bổ não do Bệnh viện cho mua vẫn chưa sử dụng hết, Khoa Cấp cứu Bệnh viện Đa khoa Phố Nối đã bố trí ~~đưa~~ sắp xếp để điều dưỡng viên ở gần nhà tôi, ngày ngày sau giờ nghỉ về tận nhà tôi tiêm miễn phí cho tôi trong nhiều ngày, cho đến tận khi dùng hết thuốc mới thôi.

Tôi xin nói thêm rằng sau lần đi cấp cứu thứ hai (5-2022) trở về ít ngày thì tôi bị viêm xương khớp nên cổ, vai, gáy, bả vai đau nhức liên miên, cánh tay phải của tôi không hoạt động được và có nguy cơ bị liệt cánh tay phải, Trước tình thế đó, tôi đã được một Điều dưỡng viên của Khoa Cấp cứu giành thời gian được nghỉ đến tận nhà tôi để xoa, bóp, châm cứu cho tôi đồng thời hướng dẫn tôi tập các bài thể dục về xương - khớp... nên sau 14 ngày tôi cơ bản đã khỏi bệnh, cánh tay hoạt động bình thường...

o8o

Trải qua 3 lần đi cấp cứu với tổng cộng 34 ngày đêm được nằm điều trị tại Khoa Cấp cứu Bệnh viện Đa khoa Phố Nối tôi chưa hề một lần nào bị cán bộ và nhân viên Y tế ở đây chì chiết, trách móc về sự phiền toái do sự vô thức của mình lúc lâm bệnh mà luôn nhận được sự thông cảm sâu sắc, chỉ bảo ân cần, hướng dẫn tỷ mỉ, khích lệ chân thành của các Thầy thuốc và nhân viên Y tế của Bệnh viện (ngay cả những lúc tôi vô thức nên đại, tiểu tiện dầm dè ra chần, ga, đệm của bệnh viện). Những lúc như vậy tôi thường được sự giúp đỡ thiết thực của cán bộ trực nhật như cùng với người trông bệnh nhân của gia đình rửa, lau, chùi cho tôi ; cho tôi sớm được đổi quần áo, thay ga v.v...). Rồi cố đêm, do tôi bị loạn thần và do sơ xuất của người trông bệnh nhân, tôi đã lén ra khỏi buồng bệnh, đi lang thang trong bệnh viện thì đã được cán bộ trực Khoa chia nhau đi tìm trong nhiều giờ. Các anh, chị sợ tôi ra phố thì sẽ mất bệnh nhân. Cuối cùng các anh, các chị đã tìm thấy tôi, khi tôi đang "ngồi chơi" một cách vô thức tại một nhà vệ sinh công cộng của bệnh viện.

Đúng là nếu không có sự cảm thông sâu sắc, tinh thần trách nhiệm đầy đủ và tấm lòng yêu quý bệnh nhân như người ruột thịt thì khó có thể có được những thái độ, cử chỉ và hành động cao, đẹp như vậy.

800

Trong một bài viết nhỏ, tôi không thể miêu tả đầy đủ được hết công, sức và tấm lòng của Khoa Cấp cứu của Bệnh viện Đa khoa Phố Nối đã giành cho tôi. Tôi nghĩ tôi chỉ là một quân nhân về hưu, một công dân bình thường sống tại một làng quê heo lánh mà được quan tâm, ưu ái, chăm lo chí tình, chí nghĩa như vậy thì chắc chắn còn nhiều bệnh nhân khác cũng được Khoa Cấp cứu Bệnh viện Đa khoa Phố Nối chăm sóc tận tình và đầy yêu thương như vậy. Nhân đây, với tư cách một Đảng viên có hơn 60 năm tuổi Đảng, tôi xin bày tỏ lòng biết ơn sâu sắc Đảng Cộng sản Việt Nam, biết ơn Chủ tịch Hồ Chí Minh và Ngành Y tế đã dày công đào tạo, bồi dưỡng, rèn luyện nên một đội ngũ Thầy thuốc "giống như mẹ hiền" như Lời Bác Hồ đã dạy. Từ trong sâu thẳm của trái tim tôi, tôi xin cảm ơn các cụ, các ông bà đã sinh thành và dày công khuyến khích để xã hội ta có một đội ngũ Thầy thuốc và Nhân viên Y tế giỏi về y thuật, cao dày về y đức như Bệnh viện Bạch Mai và Bệnh viện Đa khoa Phố Nối. Tôi chân thành cảm ơn Ban Lãnh đạo hai Bệnh viện và tôi đặc biệt bày tỏ lòng biết ơn sâu sắc tới toàn thể Bác sĩ, Điều dưỡng viên và Nhân viên phục vụ của riêng Khoa Cấp cứu của Bệnh viện Đa khoa Phố Nối đã hết lòng vì người bệnh mà phục vụ - một nơi mà tôi luôn coi đó là "chỗ dựa" vững chắc, là nơi đầy ắp tình người đối với bệnh nhân chúng tôi.

Tôi xin chân thành biết ơn

Người bệnh Phạm Hùng Thái SĐT 0915031412
thôn Long Vy, xã Thanh Long huyện Yên Mỹ
tỉnh Hưng Yên.